

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 127/2022
17.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ... , чији је пуномоћник Зоран Прошић адвокат из ... , против тужених Града Новог Сада и ЈП „Завод за изградњу града“ – у ликвидацији са седиштем у Новом Саду, које заједнички заступа Правобранилаштво Града Новог Сада и ЈКП „Пут“ са седиштем у Новом Саду, кога заступа Снежана Кнежевић Бојовић адвокат из ... , уз учешће умешача на страни туженог ЈКП „Пут“ - Компаније „Дунав осигурање“ а.д.о. Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 274/2020 од 07.07.2020. године, на седници одржаној 17.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 274/2020 од 07.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 274/2020 од 07.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених Града Новог Сада и ЈП „Завод за изградњу града“ – у ликвидацији за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 7255/2015 од 20.03.2017. године, исправљеном решењем П 7255/2015 од 09.09.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да исплате тужилу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове 50.000,00 динара и за претрпљени страх 60.000,00 динара, и да јој на име накнаде трошкова поступка солидарно исплате 87.500,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђених износа за претрпљене физичке болове до износа од 90.000,00 динара и за претрпљени страх до износа од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 274/2020 од 07.07.2020. године, ставом првим изреке, делимично су усвојене жалбе тужених и преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу одлуке о главном захтеву тако што су обавезани тужени да тужили исплате на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове 40.000,00 динара и за претрпљени страх 55.000,00 динара, као и у делу одлуке о трошковима поступка тако што су обавезани тужени да тужили на име накнаде трошкова поступка исплате 80.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је за износ преко досуђених до досуђених првостепеном пресудом са законском затезном каматом на ту разлику, као и за законску затезну камату на трошкове поступка од првостепеног пресуђења до извршности пресуде, тужбени захтев одбијен. У преосталом делу, жалбе тужених су одбијене, а првостепена пресуда у преосталом побијаном одбијајућем делу потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженим Граду Новом Саду и ЈП „Завод за изградњу града“ – у ликвидацији накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара и туженом ЈКП „Пут“ од 17.000,00 динара.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени Град Нови Сад и ЈП „Завод за изградњу града“ – у ликвидацији доставили су одговор на ревизију.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Наиме, одлука о трошковима парничног поступка, којом је тужила обавезана да туженима те трошкове надокнади, донета је применом одредаба члана 153. и 154. ЗПП и не изискује потребу да се примени институт уједначавања судске праксе по питању трошкова поступка о којима суд одлучује у свакој конкретној парници, сходно стављеним предлозима и утврђеним чињеницама.

Имајући у виду наведено, одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиље није дозвољена. У поступку по ревизији против одлуке о трошковима поступка не примењује се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена када је другостепени суд преиначио другостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Туженима не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**